

– дослідити й опрацювати головні наукові роботи філософа; –визначити значення понять «гіперреальність», «симуляція», «симулякр», «неможливого обміну», «втрати соціального», питання «мас» та ін; - розкрити та дослідити описану у роботах філософа його власну філософську теорію знака, символічних об'єктів та комунікації, концепцію, яка розкриває процес походження капіталізму та проблеми «соціалізації».

Методи дослідження. У роботі використано метод системного аналізу та метод логічного узагальнення.

Висновки. У науковій роботі досліджено філософську методологію Ж. Бодрійяра як «гіперкритицизм», «радикальне мислення». Палітра визнання філософських ідей від абсолютного захоплення і визнання «гуру постмодерну», «теоретика суспільства споживання» до оголошення «філософським маргіналом». Досліджено у творчості Ж. Бодрійяра питання, що стосуються засобів масової комунікації та інформації, визначенню їх ролі у формуванні картини світу та громадської думки, що є зараз особливо актуальним. Практичне застосування. Отримані дані важливі для розуміння національно-філософської специфіки французької філософії та сучасних світових наукових тенденцій.

ФІЛОСОФСЬКО-АНТРОПОЛОГІЧНЕ ВЧЕННЯ З. ФРЕЙДА ПРО СВІДОМІСТЬ ТА ПІДСВІДОМІСТЬ

PHILOSOPHICAL-ANTHROPOLOGICAL DOCTRINE OF Z. FREUD OF CONSCIOUSNESS AND SUBCONSCIOUSNESS

Matsytska E. K., Assoc. Prof. Dubinina V. O.

ВДНЗУ “Українська медична стоматологічна академія”

Кафедра філософії і суспільних наук

Свідомість та підсвідомість, як філософсько -антропологічне вчення відіграють величезну роль у психічній і соціальній життєдіяльності людини, формуючи поведінку в залежності від її бажань і мотивів. Залежність і взаємодія «свідомого» та «підсвідомого» була об'єктом вивчення багатьох відомих вчених протягом багатьох десятиліть, зокрема З. Фрейдом. У даній роботі ми розглянемо як взаємодіють ці два аспекти і від чого вони залежать.

Щоб дати відповідь на поставлене перед нами запитання, ми маємо чітко розуміти, що являє собою свідомість та підсвідомість. За З. Фрейдом «Свідомість – це всі сприйняття, які прийшли ззовні, і зсередини – те, що ми називаємо відчуттями та почуттями». Щодо підсвідомості, то З. Фрейд розділяє її на 2 види: «те, що можливо усвідомити», тобто бажання, які ми можемо пояснити і «те, що ми не можемо усвідомити», тобто інстинкти. «Підсвідомість являє собою сексуальні та агресивні інстинкти, які прагнуть до задоволення своїх потреб у зовнішній реальності». Якщо об'єднати ці два аспекти, то ми отримуємо поняття «психіка», що являється основою передумовою психоаналізу.

Взаємодію свідомого і підсвідомого можна уявити наступним чином. З. Фрейд прирівнював «Воно» (підсвідомість) до коня, а «Я» (свідомість) до вершника, який має скорити коня і вести його туди, куди він хоче. Тобто свідомість виконує волю підсвідомості, знаходить шляхи здійснення істинних мотивів та бажань. Але підсвідомість енергія не здатна вільно звільнитися, тому що їй «заважає» надсвідомість. Надсвідомість – це те, що потребує від нас суспільство: потреби, моральні норми і заборони. Вона слугує сумлінням людини, бо впливає на підсвідомість. Тому виникає внутрішній конфлікт між усталеними нормами (надсвідомим) і інстинктами (підсвідомим), який веде до появи у людини різних психічних захворювань.

Це дозволяє зробити висновок, що філософсько - антропологічне вчення про «свідоме» та «підсвідоме» є основними умовами психоаналізу, як профілактики психічних захворювань. Вони є фундаментальними аспектами особистості людини і, разом з «надсвідомим», сприйняттям себе в соціумі.

ЕМОЦІЇ В ДУХОВНОМУ РОЗВИТКУ ОСОБИСТОСТІ.

EMOTIONS IN THE SPIRITUAL DEVELOPMENT OF PERSONALITY.

Onyshchenko K. S., Assoc. Prof. Dubinina V. O.

ВДНЗУ “Українська медична стоматологічна академія”

Кафедра філософії і суспільних наук

Емоції відіграють важливу роль в житті людини. Різні емоційні переживання, які виникають в процесі активної взаємодії зі світом і іншими людьми, самі починають впливати на характер і успіх тієї чи іншої діяльності.

Діяльність людини, її поведінка завжди зумовлюють появу певних емоцій і почуттів - позитивне або негативне ставлення до неї. Що свідчить - емоції частково ускладнюються, тому що ми не маємо конкретного консенсуального визначення. Якщо емоції - це лише соціально поділені поняття (щасливі, сумні, злісні), які ми використовуємо для опису та організації нашого афективного досвіду, то можна сказати, що емоційні поняття служать саморегульованими та соціально-комунікативними функціями.

Важливо також зазначити, що емоції є гнучкими. Наприклад, у мозку відсутня "модель страху", яка мотивує жорстку схему дії. Натомість, емоції (з однієї точки зору) виникають у взаємодії з більш загальними процесами загального характеру (включаючи екстрарецептивне сприйняття, мову, взаємопроникнення, концептуалізацію, увагу виконавців та основний вплив. Крім того, важливо відзначити, що емоція та пізнання не є відокремленими конструкціями, і це роз'яснює безліч речей.

Думаю, що кожен з нас замислювався над цією темою. І це не лише причина нашого існування,це щось більше,щось неіснуюче. Що для вас час? Що для вас мить, яка пройде лиш раз? Або, що для вас жити заради

часу? Ці питання завжди мене дивували. Знаєте, кожен з нас кудись спішить, кудись у невідомість, у майбутнє, де чекає нас доля. Кваплячись, ми не звертаємо уваги на важливі моменти нашого життя. Ми не вміємо цінувати ті прожиті секунди, хвилини і години. Долаючи відстань у часі, ми обертаємось обличчям до п'яти минулого, згадуючи те, що нас підбадьорювало, або навпаки – пригнічувало.

Час, емоції, як вони пов'язані? Все дуже просто, а може й заплутано? Емоція - це стан організму людини, яка призводить до дії симпатичної нервової системи, а час - для кожного це щось інше. З часом все міняється, окрім сутності людини, вона може зважити всі свої вчинки у минулому, проаналізувати те, що може трапитися в майбутньому, але ніхто не має влади над емоціями, їх приховують. Порив емоцій, і дії мають здатність мінятися. Таким чином емоції - особливий клас психічних станів, які відображають ставлення людини до навколишнього світу, до інших людей, до самої себе та до результатів своєї діяльності.

ІНТЕРНАЦІОНАЛІЗАЦІЯ ЯК НОВІТНІЙ ФЕНОМЕН ОСВІТИ

INTERNATIONALIZATION AS A NEW ENVIRONMENT OF EDUCATION

Tkachenko E.S., Assoc. Prof. Semerhei N.V.

ВДНЗУ «Українська медична стоматологічна академія»

Кафедра філософії і суспільних наук

Актуальність дослідження проблеми визначається тим, що в умовах формування європейської науково-освітньої мережі й транснаціонального інтелектуального простору все більшого значення набуває інтернаціоналізація вищої освіти. Аналіз наукової літератури засвідчив, що інтернаціоналізація була предметом досліджень багатьох українських вчених протягом останніх 2 років. Так, науковець Степаненко І. наголошує на здійсненні інтернаціоналізації вищої освіти на культурно-гуманітарних засадах. На транскультурних компетентностях, які студенти отримують під час навчання в іншій країні, акцентує увагу Л.Горбунова. Науковець наводить, як приклад, відому в багатьох своїх аспектах програму Еразмус, що відкриває можливості інтернаціональної мобільності для більш ніж чотирьох мільйонів осіб упродовж семи років (2014–2020 рр.). Зі свого боку І.Сікорська розглядає інтернаціоналізацію вищої освіти на інституційному рівні. Вона зазначає, що інтеграція системи вищої освіти України у світовий освітній простір за умови збереження і розвитку національних досягнень і традицій вищої школи – один із принципів державної політики.

Вперше у «Національному освітньому глосарії: вища освіта (2014)» наведено визначення інтернаціоналізації: «У вищій освіті – це процес інтеграції освітньої, дослідницької та адміністративної діяльності вищого навчального закладу з міжнародною складовою: індивідуальна мобільність (студентів, науковців, викладачів, адміністративного персоналу); створення спільних міжнародних освітніх і дослідницьких програм; формування міжнародних освітніх стандартів з метою забезпечення якості; інституційне партнерство, створення освітніх і дослідницьких консорціумів, об'єднань.

Зазначимо, що інтернаціоналізація стимулює розвиток самих вищих навчальних закладів. Дослідники виокремлюють елементи культури університету, які необхідно розвивати в умовах інтернаціоналізації: лідерство університету в культурному середовищі регіону; проведення міжнародних заходів; міжнародне співробітництво викладачів, особисті контакти; створення професорсько-викладацькому складу умов для викладання, проведення консультацій за кордоном; створення умов для навчання, стажування, наукових досліджень студентів за кордоном.

Отже, інтернаціоналізація як новітній феномен освіти є незворотнім явищем, яке веде до утворення вищого закладу нового макрорівня – «космополітичного університету».

ФІЛОСОФСЬКО-ПЕДАГОГІЧНІ ПІДХОДИ ДО ПІДГОТОВКИ МЕДИЧНОГО ФАХІВЦЯ НОВОГО ПОКОЛІННЯ

PHILOSOPHICAL AND PEDAGOGICAL APPROACHES TO THE TRAINING OF A MEDICAL SPECIALIST OF A NEW GENERATION

Shara V. G., Assoc. Prof. Zinchenko N. O.

ВДНЗУ «Українська медична стоматологічна академія»

Кафедра філософії і суспільних наук

Сучасні соціокультурні процеси зумовлюють суттєву переоцінку стратегії підготовки медичних працівників. У зв'язку з цим розвиток української медичної освіти спрямовано на підготовку висококваліфікованого лікаря, який відповідає сучасному рівню медичної науки і вимогам суспільства, має ґрунтуватися на якісно новій методології організації навчального процесу за міжнародним зразком, в основу якого покладені європейські тенденції та національна стратегія.

Дослідження засад професійної підготовки майбутніх лікарів ґрунтується на філософських принципах і загальнонаукових підходах аналізу соціуму й особистості, освітніх процесів у ЗВО та професіогенезу студентів на шляху формування у них професійної компетентності. Дотримання філософських принципів передбачає цілісне формотворення педагогічної системи професійної підготовки лікарів.

Симбіоз філософських принципів і загальнонаукових підходів у медичній педагогіці відображає сутність філософських засад професійної підготовки фахівців медицини.

Дослідниця Х. Мазепа зазначає, що сучасний підхід до проблеми професійної підготовки лікарів передбачає створення базової системи психолого-педагогічних і методичних знань, умінь і навичок. Це дозволить медикам